

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **X. T. D.**, narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. pobytem „X“,
zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. OAM-868/ZA-ZA11-HA13-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. OAM-868/ZA-ZA11-HA13-2019, jímž žalovaný vyslovil, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a že doplňkovou ochranu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě zcela nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, žalovaný nedostál své povinnosti zjistit skutečný stav věci, resp. jej nesprávně vyložil se závěrem, že nejsou dány podmínky pro přiznání některé z forem mezinárodní ochrany. Podle žalobce žalovaný pochybil, jestliže mu neudělil humanitární azyl. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 14/2011, 5 Azs 105/2004, 3 Azs 12/2003, 5 Azs 47/2003, 3 As 24/2004, 6 A 25/2002 a 2 Azs 8/2004 vztahující se k užití neurčitého právního pojmu a správního uvážení, a to zejména při rozhodování o humanitárním azylu. Podle žalobce nelze z napadeného rozhodnutí dobře vysledovat úvahy a hodnocení žalovaného ve vztahu k důvodům hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. Žalobce připomněl, že v České republice chce zůstat, protože má ve Vietnamu velké dluhy a bojí se věřitelů, měl by tam existenční problémy a nezvládal by uhradit dluh z minulosti. Žalobce měl za to, že je naplněn důvod pro udělení humanitárního azylu, nicméně žalovaný se s § 14 zákona o azylu náležitě nevypořádal a v tomto ohledu je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné.
3. Podle názoru žalobce žalovaný pochybil v otázce neudělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Žalovaný sice v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal na Ženevskou úmluvu o právním postavení uprchlíků, jež nabízí demonstrativní výčet faktorů, které je zapotřebí při posuzování pojmu „vážný zločin“ zohlednit, avšak žalovaný tak neučinil, neboť uvedl, že nemůže posuzovat, zda byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, ani nemůže posuzovat závažnost spáchaného trestného činu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 309/2016 a konstatoval, že žalovaný nedostatečně posoudil všechny faktory pro závěr, že se žalobce dopustil vážného zločinu. Žalobce zdůraznil, že trestného činu se měl dopustit před více než deseti lety, od spáchání uplynula delší doba a žalobce je vzorným člověkem. Podle žalobce je napadené rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky, především s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť z provedení dokazování je zcela zřejmé, že v důsledku vycestování by došlo k zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života žalobce, jelikož mu ve Vietnamu z důvodu dluhů hrozí od věřitelů reálné nebezpečí, že mu ublíží.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že se v žalobou napadeném rozhodnutí zcela dostatečně vypořádal se všemi možnostmi udělení azylu žalobci. Podotkl, že se adekvátně zabýval možnostmi udělit humanitární azyl, což také zdůvodnil. Vyjádřil přesvědčení, že skutkový stav zjistil dostatečně. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl v České republice odsouzen k deseti letům odnětí svobody za spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 4 písm. a) zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákon“), přičemž z výkonu trestu odnětí svobody byl propuštěn 2. 8. 2019. Žalovaný měl za to, že v napadeném rozhodnutí dostatečně odůvodnil, proč je tento trestný čin považován za vážný ve smyslu § 15a zákona o azylu, když navíc protidrogová politika ve všech

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

demokratických zemích dává jasně najevo, že škodlivost trestných činů souvisejících s výrobou a prodejem omamných a psychotropních látek je považována za extrémně vysokou a jakákoli polemika na toto téma je nemístná. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání soudu

5. Při jednání soudu konaném dne 29. 7. 2020 právní zástupce žalobce trval na důvodnosti žaloby a zdůraznil, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný dostatečně neodůvodnil, proč neudělil doplňkovou ochranu pro existenci důvodů podle § 15a zákona o azylu. Dále konstatoval, že samotné odsouzení žalobce za trestný čin nezakládá důvod pro postup podle § 15a zákona o azylu.
6. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání upozornila na to, že se žalovaný na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí velmi podrobně vypořádal s otázkou, proč nelze žalobci udělit doplňkovou ochranu podle § 15a zákona o azylu. Připomněla, že žalovaný ve svém rozhodnutí poukázal na mezinárodní úmluvy, jimiž je Česká republika vázána a ze kterých vyplývá, jak závažné jsou trestné činy spočívající v nedovolené výrobě a obchodu s psychotropními látkami. Pověřená pracovnice žalovaného uzavřela, že žalovaný nijak nepochybil a žaloba není důvodná.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 30. 9. 2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany a dne 3. 10. 2019 poskytl údaje potřebné k této žádosti. Konkrétně sdělil, že je vietnamské národnosti, bez vyznání a není členem žádné politické strany nebo skupiny a nikdy se politicky neangažoval. Dále uvedl, že je svobodný a nemá žádné děti. Do České republiky žalobce přijel v roce 2007 a získal zde povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, které platilo do roku 2009. Jako jediný důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má ve Vietnamu velký dluh a má strach, že mu věřitelé ublíží.
9. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 3. 10. 2019 žalobce uvedl, že před odchodem z Vietnamu neměl žádné potíže, do České republiky přijel v roce 2007 kvůli práci a výdělků, získal povolení k pobytu, které platilo do roku 2009. Chtěl je prodloužit, ale měl problém se zákonem, protože pašoval drogy. Do obchodu s drogami se zapletl, protože si myslel, že vydělá peníze; označil to za svou největší životní chybu. Popsal, že byl odsouzen na deset let odnětí svobody, tuto dobu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

strávil ve vězení, byl propuštěn dne 2. 8. 2019, poté dostal dvouměsíční výjezdní příkaz, který mu nyní končí. Žalobce by však i nadále chtěl žít v České republice. Konstatoval, že v České republice nemá žádné rodinné vazby, naopak ve Vietnamu má rodiče a sourozence, s nimiž by v případě návratu mohl žít. Žalobce dále uvedl, že má strach o život, protože má ve Vietnamu velký dluh, bojí se, že mu věřitelé ublíží. Na otázku, zda by se mohl ve Vietnamu přestěhovat na jiné místo, najít si práci a vydělávat peníze, pokud by měl obavy z věřitelů, žalobce neodpověděl. K dotazu, proč si myslí, že by se jej věřitelé snažili najít, žalobce poznamenal, že si ve Vietnamu nebude moct najít práci, aby vydělával na své živobytí i na splacení dluhu, možnost vydělávat peníze je v České republice, proto by tu chtěl být. Potvrdil, že o mezinárodní ochranu žádá proto, aby legalizoval svůj pobyt v České republice. K předmětnému dluhu uvedl, že jej nesplácel, protože byl ve vězení, splácela jej jeho rodina, která je ale chudá a nemá možnost to uhradit, což věřitelé vědí. Žalobce v kontaktu s věřiteli není, nicméně věřitelé bydlí kousek od jeho rodiny, a pokud jej nenajdou, ublíží jeho rodině. Na otázku, proč by se žalobce nemohl vrátit a splácet dluh místo své rodiny, která jeho dluh deset let splácela, aniž se jí něco stalo, žalobce neměl odpověď. K dotazu, jestli by se mohl na někoho obrátit v případě obav z věřitelů, žalobce podotkl, že to ve Vietnamu nefunguje, nikoho to nezajímá.

10. Dne 24. 1. 2020 byl žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnují opis z evidence Rejstříku trestů ze dne 14. 10. 2019, rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2010, č. j. 5 T 9/2009-351, a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 11 To 39/2010, dále zprávu Ministerstva vnitra České republiky – Vietnam, Informace OAMP ze dne 31. 5. 2019 – Bezpečnostní a politická situace v zemi a zprávu Ministerstva vnitra České republiky ze dne 28. 1. 2019 – Vietnam, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2018 – údaje o zemi. Žalobce se k těmto podkladům nechtěl vyjádřit, ani nic dalšího dokládat či uvádět.
11. Z rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2010, č. j. 5 T 9/2009-351, vyplývá, že žalobce byl odsouzen k deseti letům odnětí svobody ve věznici s ostrahou za spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, odst. 4 písm. a) trestního zákona, neboť neoprávněně prodal omamnou látku a způsobil takovým činem smrt. Žalobcovu odvolání proti citovanému rozsudku Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 11 To 39/2010, zamítl jako nedůvodné. Podle opisu z evidence Rejstříku trestů nabytá zmíněná trestní rozhodnutí právní moci dne 14. 6. 2010 a žalobce zmíněný trest vykonal dnem 2. 8. 2019.
12. Žalovaný následně dne 6. 2. 2020 vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 21. 2. 2020.
13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s otázkou naplnění podmínek § 14 zákona o azylu a nedostatečně posoudil všechny faktory pro závěr, že se žalobce dopustil vážného zločinu. Soud prostudoval odůvodnění napadeného rozhodnutí a vytýkané nedostatky neshledal. Otázkou udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se žalovaný zabýval na stranách 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde s poukazem na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu vysvětlil, proč u žalobce nezjistil žádný zvláštního zřetele Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

hodný důvod. Toto odůvodnění považuje soud za dostatečné a naprosto určité. Trestné činnosti žalobce se žalovaný věnoval na stranách 8 a 9 napadeného rozhodnutí, kde podrobně a zcela individuálně popsal žalobcovo jednání a zabýval se i jeho nebezpečností, přičemž dospěl k závěru, že byly naplněny předpoklady pro aplikaci § 15a zákona o azylu vylučujícího možnost udělení doplňkové ochrany. Za dané situace podle názoru soudu nebylo povinností žalovaného zkoumat existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany, jak ostatně vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz). V tomto kontextu proto zdejší soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.

15. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč nemohl žalobci vyhovět. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
16. K námitce, že napadené rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, soud připomíná, že potřebný rozsah zjišťování skutkového stavu se v azylovém řízení odvíjí především od tvrzení samotného žadatele o mezinárodní ochranu. V kontextu žalobcem uplatněných tvrzení pak soud shledal žalovaným shromážděné podklady pro rozhodnutí dostatečnými a zdůrazňuje, že žalobce měl ve správním řízení dostatek prostoru k tomu, aby přednesl veškerá skutková tvrzení, která považoval za podstatná. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„... řízení o udělení azylu je ... specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hrají zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se s citovaným judikátem plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval jednotlivými předpoklady pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 i § 14 zákona o azylu a dospěl k závěru, že žalobce tyto podmínky nesplňuje, přičemž detailně rozvedl, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal. S přihlédnutím k tvrzením uplatněným ve správním řízení ze strany žalobce hodnotí soud skutkový stav jako zcela dostatečně zjištěný ve smyslu § 3 správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádu. Z těchto důvodů považuje soud námitku nedostatečně zjištěného stavu věci za nedůvodnou.

17. Soud nepřehlédl ani to, že podle protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí, jež se konalo dne 24. 1. 2020, žalobce nenavrl žádné doplnění podkladů, a za dané situace pokládá soud žalobcovu tvrzení o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu za ryze účelové.
18. Podle § 12 zákona o azylu platí, že „[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“
19. Z § 14 zákona o azylu vyplývá, že nebude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
20. Ve vztahu k věcnému posouzení žalobcovy žádosti soud opakuje, že žalobce uvedl jako důvod této žádosti, že má ve Vietnamu velký dluh a má strach, že mu věřitelé ublíží, resp. že chce nadále žít a vydělávat peníze v České republice. Za situace, kdy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu po ukončení výkonu trestu odnětí svobody, který byl vykonáván podstatnou část doby, po kterou se žalobce nacházel na území České republiky, neboť přicestoval v roce 2007 a od roku 2009 do 2. 8. 2019 byl ve výkon trestu odnětí svobody, a navíc za situace, kdy o mezinárodní ochranu požádal před skončením platnosti výjezdního příkazu, soud shledal, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu byla legalizace žalobcova pobytu na území České republiky. To ostatně odpovídá zjištěním, která učinil žalovaný v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Problematikou legalizace pobytu jako důvodu žádosti o udělení mezinárodní ochrany se již nespočetněkrát zabýval Nejvyšší správní soud, který setrvale judikuje, že legalizace pobytu není zákonným důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani důvodem hodným zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, nebo ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, případně ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
21. Po zevrubném prostudování jednotlivých tvrzení, která žalobce uváděl ve své žádosti o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, tedy dospěl soud k závěru, že žalobce neuvedl žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu (ve Vietnamu) vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Soud se ztotožnil i se závěrem žalovaného, že žalobci nesvědčí ani důvod pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nelze podle názoru soudu považovat žalobcovu snahu legalizovat svůj pobyt na území České republiky.
22. Zdejší soud dále připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2004, č. j. 7 Azs 64/2003-39, dostupného na www.nssoud.cz, platí, že „[d]ůvody pro udělení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

azylu je třeba ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumat ve vztahu k okolnostem, za nichž žadatel o azyl zemi opustil. Je proto právně irelevantní, jaké jsou poměry v zemi původu v době, kdy probíhá správní řízení nebo jaké poměry tu budou v době, kdy by se žadatel o azyl do země vrátil. V tomto světle je tedy nedůvodná stížná námitka, že se správní orgán nezabýval současnou ekonomickou a sociální situací ve Vietnamu a nezvážil, do jaké situace by se stěžovatel při návratu dostal.“ Také s tímto názorem zdejší soud plně souhlasí a dodává, že za azylově relevantní z hlediska § 12 zákona o azylu nelze považovat žalobcem tvrzenou obavu z věřitelů, neboť žalobce se může ve Vietnamu domáhat ochrany ze strany orgánů veřejné moci, pokud by mu věřitelé chtěli nezákonným způsobem ublížit. Navíc posuzování těchto důvodů je primárně otázkou doplňkové ochrany, jejíž udělení je v případě žalobce vyloučeno z důvodů uvedených v § 15a zákona o azylu, jak bude vysvětleno níže.

23. K námitkám směřujícím proti neudělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu soud předesílá, že žalobce by si měl uvědomit, že na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, dostupný na www.nssoud.cz). Zdejší soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů. Soud nepovažuje žalobcem tvrzené důvody (legalizace pobytu, dluhy a obava z věřitelů žalobce ve Vietnamu) za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž jednoznačně vyplývá, že za důvod hodný zvláštního zřetele lze považovat pouze závažné okolnosti, jako jsou např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, dostupný na www.nssoud.cz). Žádné takto závažné skutečnosti však žalobce netvrdil, ani nebyly v průběhu správního řízení zjištěny, a proto soud plně souhlasí se žalovaným v tom, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona. V tomto směru žalovaný zcela vyhověl požadavkům vyplývajícím z žalobcem uváděné judikatury.
24. Poté se soud zaměřil na námitky týkající se doplňkové ochrany. Podle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu platí, že „[d]oplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“ Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, podle kterého „[p]ojem ‚vážný zločin‘ [§ 15a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu] je autonomním pojmem azylového práva a je třeba jej vykládat s přihlédnutím k významu, jaký mu přikládá směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU (kvalifikační směrnice) a Úmluva o právním postavení uprchlíků (č. 208/1993 Sb.). Závěr o tom, že se žadatel o mezinárodní ochranu dopustil vážného zločinu, a tudíž mu nelze udělit doplňkovou ochranu, nelze odůvodnit pouze s odkazem na skutečnost, že byl odsouzen za spáchání činu, jenž je ve vnitrostátním trestním právu kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, nýbrž je vždy třeba posoudit individuální okolnosti případu.“
25. Zdejší soud připomíná, že žalobce byl pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2010, č. j. 5 T 9/2009-351, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 14. 6. 2010, sp. zn. 11 To 39/2010, uznán vinným ze spáchání trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odst. 4 písm. a) trestního zákona a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání deseti let, který vykonal dnem 2. 8. 2019.

26. Podle názoru soudu žalovaný požadavkům formulovaným Nejvyšším správním soudem vyhověl, neboť vycházel z obsahu odsuzujícího trestního rozsudku a hodnotil individuální okolnosti případu, když poukázal na to, že žalobce páchal závažnou trestnou činnost zcela úmyslně, přičemž podrobně rozebral i závažnost žalobcova jednání. Žalovaný upozornil na to, že Krajský soud v Plzni shledal v trestném činu žalovaného velmi vysokou společenskou škodlivost, především s ohledem na skutečnost, že se žalobce dopustil jednání, které spočívalo v tom, že neoprávněně prodal omamnou látku a způsobil takovým činem smrt, a dále doplnil, že závažnost tzv. drogové kriminality je dána právě závažností dopadů a mírou devastujícího účinku na psychické a fyzické zdraví konzumentů drog a také celkově na společnost, kdy užívání drog patří k sociálně patologickým jevům s nejvýraznějšími negativními důsledky. Žalobcova trestná činnost tak podle názoru soudu naplňuje znaky vážného zločinu ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, kdy navíc nejde jen o důvodné podezření, nýbrž o pravomocné odsouzení. Žalobcovo tvrzení, že se trestného činu dopustil před více než deseti lety, od jeho spáchání uplynula delší doba a žalobce je vzorným člověkem, považuje soud za neakceptovatelný pokus o relativizaci závažnosti žalobcovy trestné činnosti. Žalobce by si měl uvědomit, že byl z výkonu trestu odnětí svobody propuštěn necelé dva měsíce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, tudíž nelze uvažovat o tom, že by se plynutí času mohlo jakkoli projevit při hodnocení závažnosti jím spáchaného trestného činu, resp. že by bylo možno pokládat žalobce – nedávno propuštěného z výkonu desetiletého trestu odnětí svobody za trestný čin, jež vedl k úmrtí člověka – za vzorného. Žalobcova námitka zpochybňující posouzení pojmu vážný zločin ze strany žalovaného tudíž není důvodná.
27. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007-119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz, podle kterého „*f]jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona ... o azylu ..., rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.*“ S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a dodává, že žalovaný za dané situace nebyl povinen se vypořádat s otázkou existence vážné újmy a nemohl se dopustit nesprávného vyhodnocení možnosti udělení doplňkové ochrany, neboť žalobcovo pravomocné odsouzení za závažný zločin bylo nepřekonatelnou překážkou pro případné udělení doplňkové ochrany.
28. I z tohoto důvodu považuje soud za irelevantní žalobcovo tvrzení o jeho strachu z věřitelů ve Vietnamu, u kterých má velký dluh a mohli by mu ublížit, neboť tato tvrzení by mohla být hodnocena výhradně ve vztahu k doplňkové ochraně, jejíž udělení je však v důsledku aplikace § 15a zákona o azylu vyloučeno. Ze stejného důvodu pokládá soud za nedůvodnou žalobcovu námitku, že je napadené rozhodnutí v rozporu s mezinárodními závazky, především s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v důsledku žalobcova vycestování by podle jeho názoru došlo k zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života, jelikož mu ve Vietnamu z důvodu dluhů hrozí od věřitelů reálné nebezpečí, že mu ublíží. Tyto skutečnosti totiž nebylo možno v daném případě posuzovat, neboť doplňkovou ochranu nešlo udělit. Soud dále připomíná, že institut mezinárodní ochrany v žádné ze svých forem přitom nemůže sloužit k tomu, aby nahrazoval pobytové oprávnění. Podle názoru soudu je s ohledem na žalobcem páchanou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

trestnou činnost zcela namístě, aby určitý zásah do svého dosavadního soukromého života strpěl.

29. Lze tedy shrnout, že žalobce během řízení o udělení mezinárodní ochrany neuvedl jediné tvrzení, jež by bylo relevantní z hlediska udělení některé z forem azylu podle zákona o azylu, přičemž doplňkovou ochranu nebylo možné udělit. Žalovaný při svém rozhodování zohlednil všechny podklady pro rozhodnutí, které si opatřil, a vztáhl je k aktuální situaci žalobce, s jehož tvrzeními se řádně vypořádal. Není tedy pravdou, že by bylo napadené rozhodnutí vydáno na základě nedostatečného posouzení jednotlivých důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný naopak v tomto ohledu nijak nepochybil.
30. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. července 2020

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.